

CBE 147-2012 afwijzing toelating tot psychologievakken**UITSPRAAK**

in het geding tussen X te Groningen, hierna ook te noemen appellante,

en

de examencommissie Psychologie van de faculteit Gedrags- en Maatschappijwetenschappen, hierna ook te noemen verweerder,

inzake het besluit van verweerder om appellante niet toe te laten tot psychologievakken uit het bachelor-programma

I. Aanduiding van het bestreden besluit

Het besluit van de examencommissie Psychologie van 20 september 2012 waarbij het verzoek van appellante om psychologievakken te mogen volgen uit het bachelor-programma, wordt afgewezen.

II. Zittingsgegevens

Het beroep is behandeld in een openbare zitting op 4 maart 2013 waar appellante is verschenen vergezeld van Y en waar verweerder is verschenen in de persoon Z, secretaris van de examencommissie Psychologie.

III. Ontstaan en loop van het geding

Appellante diende op 5 september 2012 een verzoek in om deelname aan psychologievakken uit het bachelor-programma van de opleiding Psychologie. Dit verzoek is vervolgens afgewezen bij besluit van verweerder van 20 september 2012. Via CLRS stelde appellante op 2 december 2012 beroep in tegen deze beslissing. Bij brief van 16 december 2012, ontvangen op 19 december 2012, geeft appellante desgevraagd aan wat de reden is van de overschrijding van de beroepstermijn. Er vindt geen schikkingsgesprek plaats. Op 7 februari 2013 dient verweerder een verweerschrift in, waarna de zaak op 4 maart 2013 door het CBE wordt behandeld.

IV. Standpunten van partijen

Het standpunt van **appellante**, zoals neergelegd in de stukken, kan zakelijk als volgt worden weergegeven.

Appellante zag zich geconfronteerd met de “harde knip-maatregel”, nu zij op één vak na haar bachelor van Pedagogiek niet kon afronden, terwijl zij een serieuze studente is. Zij kon aldus slechts één vak in een half studiejaar volgen. Hierdoor wilde zij graag een minor Psychologie volgen. Hierover heeft zij advies gehad van de studieadviseur. Op 5 september 2012 ontving appellante een toestemmingsbrief voor de extra minor van de examencommissie Pedagogiek, waarop appellante meteen het collegegeld voldeed, boeken aanschafte en zich inschreef voor de extra vakken bij de Onderwijsbalie van Psychologie. Bij brief van 20 september 2012 ontving appellante onverwachts het bericht van verweerder dat zij niet kon deelnemen aan de extra vakken bij Psychologie, omdat zij geen plaatsingsbewijs had verkregen via loting of decentrale selectie en zij geen voltooide propedeuse Psychologie of verwante opleiding had behaald. Appellante is het niet eens met dit besluit om de navolgende redenen. In de eerste plaats is zij verkeerd voorgelicht door de studieadviseur. Zij heeft niets verteld over de plaatsingseisen via loting of decentrale selectie en is appellante van mening dat Pedagogiek wel een verwante vooropleiding is. In de tweede plaats staat in de toestemmingsbrief van 5 september 2012 van de examencommissie Pedagogiek niets vermeld over het feit dat de examencommissie Psychologie hier ook nog naar zou moeten kijken.

Appellante heeft na de ontvangst van het bestreden besluit meteen contact opgenomen met de studieadviseur. Zij deelde appellante mee niets te weten van een loting en zei verder dat

Pedagogiek wel een verwante studie is. Deze mening was een tweede studieadviseur van Psychologie ook toegedaan. Op 27 september 2012 had appellante een onaangenaam gesprek met Z over het bestreden besluit. Hij zei dat het niet zijn probleem was en wees haar de deur. Hij was van mening dat de examencommissie Pedagogiek een fout had gemaakt en dat appellante daar maar heen moest gaan. Ook zei hij dat de tweede studieadviseur geheel aan zijn kant stond en dat appellante niets meer hoefde te proberen. Op grond van artikel 7.34 WHW zou het ook illegaal zijn om een extra minor te volgen. Appellante kan deze conclusie niet trekken uit dit wetsartikel. Na het gesprek met Z heeft appellante contact opgenomen met de eerste studieadviseur in een poging alsnog toegelaten te worden. Uiteindelijk heeft appellante aangeklopt bij de decaan van de faculteit GMW. Op 29 november 2012 had appellante een gesprek met de decaan. Hij gaf aan te willen regelen dat appellante alsnog met de minor kon beginnen. Van dit aanbod kon appellante geen gebruik maken nu periode 1 al voorbij was en periode 2 van de minor al enkele weken bezig was. Met het aanbod van de decaan om haar boeken tegen betaling over te nemen kon appellante geen genoeg nemen nu de financiële schade groter is dan enkel de aanschaf van de boeken. Zij heeft ook onnodig drie maanden aanspraak gemaakt op studiefinanciering en onnodig collegegeld betaald. Daar komt nog bovenop alle emotionele schade.

Al met al heeft appellante een verloren half jaar gehad: ze heeft geen extra kennis op kunnen doen en geen studiegerelateerde werkervaring, allemaal buiten haar schuld om. Daarom eist appellante een tegemoetkoming in de vorm van een schadeloosstelling. Het beroep richt zich tegen zowel het besluit van 20 september 2012 als tegen de gehele gang van zaken rondom haar verzoek tot het volgen van de minor bij Psychologie.

Over de overschrijding van de beroepstermijn brengt appellante het volgende naar voren. Zij heeft er alles aan gedaan om via een informele weg een oplossing te vinden voor haar probleem, vele gesprekken gevoerd met verschillende mensen van de faculteit en heeft veel brieven en mails gestuurd naar de betrokken mensen van de faculteit. Op de website van de RUG staat dat een procedure bij het CBE wel 16 weken kan duren. Deze tijd had appellante niet. Toen appellante niet tot een oplossing kon komen met de decaan heeft zij meteen beroep ingesteld via CLRS. Gezien alle fouten die zijn gemaakt door de faculteit en alle inspanningen die zij heeft gedaan om het probleem op te lossen, vindt appellante het niet terecht als het CBE zou oordelen dat haar beroep te laat is ingediend.

Verweerder heeft zich blijkens de stukken en het verhandelde ter zitting, zakelijk weergegeven op het volgende standpunt gesteld. Appellante studeert Pedagogiek. Verweerder verlangt van externe studenten expliciet dat deelname aan Psychologievakken gebeurt in het kader van het examenprogramma van de externe student. Appellante heeft de brief van 5 september 2012 van de examencommissie Pedagogiek aangehecht aan haar verzoek om deelname aan de vakken aan verweerder. Uit deze brief blijkt dat het in het geval van appellante gaat om extra vakken die niet tot het examenprogramma behoren. Om die reden heeft verweerder haar verzoek niet gehonoreerd. Achtergrond van dit toelatingsbeleid is dat Psychologie een numerus-fixus studie is. Daarnaast vloeit dit beleid ook voort uit artikel 7.4.a.1 WHW, waarin staat dat de studielast van een bachelor-opleiding 180 EC bedraagt.

Verweerder betreurt het feit dat in het bestreden besluit een foutieve motivering is opgenomen. Dit heeft de secretaris van de examencommissie Psychologie ook gemeld in het gesprek met appellante op 27 september 2012. Tevens heeft hij toen de juiste motivering mondeling meegedeeld en toegelicht. Ook heeft de secretaris in dat gesprek aangegeven dat op dat moment de beroepstermijn voor het indienen van een beroep bij het CBE nog niet was verstreken. Verweerder vindt het spijtig dat appellante toen niet in beroep is gegaan. Het zou voor verweerder aanleiding zijn geweest om de zaak volledig uit te zoeken. Als appellante toen gebruik had gemaakt van haar beroepsmogelijkheid, had een schikkingsgesprek plaatsgevonden op een tijdstip dat toegang tot de gevraagde vakken nog tot de mogelijkheid had behoord. Verweerder is tot de volgende reconstructie van gebeurtenissen gekomen. Appellante heeft begin september 2012, op advies van de studieadviseur Pedagogiek, toestemming gevraagd aan de examencommissie Pedagogiek om een extra minor te mogen volgen bij Psychologie. Deze heeft vervolgens de gevraagde toestemming verleend, echter zich hierbij niet gerealiseerd dat verweerder geen toestemming zou geven omdat het om extra vakken ging. Dit valt de

examencommissie Pedagogiek aan te rekenen. Appellante heeft zich bij de Onderwijsbalie Psychologie ingeschreven voor de extra vakken. Verweerder benadrukt dat dit niet de standaardprocedure is: eerst toestemming, dan pas inschrijven. Nadat appellante het bestreden besluit had ontvangen, heeft zij contact gezocht met de studieadviseur. Verweerder erkent dat laatstgenoemde onjuiste informatie heeft verstrekt aan appellante en bovendien heeft nagelaten om appellante te adviseren om in beroep te gaan tegen het besluit bij het CBE.

Half november 2012 heeft het faculteitsbestuur de zaak van appellante bestudeerd. Op basis van de ongelukkige gang van zaken was verweerder bereid om appellante alsnog toe te laten tot de verlangde extra vakken. Dit heeft het faculteitsbestuur dan ook aan appellante laten weten. Ook heeft het faculteitsbestuur aan appellante aangeboden om de reeds gekochte boeken van haar tegen betaling over te nemen. Appellante vond dit echter niet voldoende.

Nu vraagt appellante het CBE om verweerder te veroordelen tot een substantiële financiële vergoeding. Gelet op het vorenstaande vindt verweerder dit volkomen ongegrond.

V. Beoordeling

Allereerst dient het College te onderzoeken of appellante ontvankelijk is in haar beroep. De termijn voor het indienen van een beroep bedraagt zes weken. Deze termijn staat onderaan vermeld in het bestreden besluit. Het College constateert dat het bestreden besluit is gedateerd op 20 september 2012. De beroepstermijn verliep aldus zes weken later op 27 oktober 2012. Via CLRS stelde appellante eerst op 2 december 2012 haar beroep in, ruimschoots na de termijn van zes weken. Thans dient het College te onderzoeken of er een versoombare reden is voor deze termijnoverschrijding.

Als reden voor de termijnoverschrijding geeft appellante desgevraagd aan dat zij op de website van de RUG had gelezen dat een CBE procedure wel 16 weken kan duren. Deze tijd had zij niet omdat de minor reeds in september 2012 begon. Bovenal geeft appellante aan dat zij ervoor had gekozen om haar probleem op te lossen via de informele weg. Daartoe heeft zij vele pogingen in het werk gesteld, meteen na ontvangst van het bestreden besluit.

Het College oordeelt dat er, gezien alle bijzondere omstandigheden die appellante heeft aangevoerd in haar beroepschrift en ter zitting, in onderhavig geval sprake is van een versoombare reden voor de termijnoverschrijding en verklaart het College appellante ontvankelijk in haar beroep voor zover gericht tegen het besluit van verweerder van 20 september 2012.

Wat betreft de inhoud van het beroep wijst het College erop dat het ingevolge artikel 7.61 lid 2 Wet Hoger Onderwijs en Wetenschappelijk Onderzoek (WHW) moet toetsen aan het recht. Aan de orde is dan de vraag of een rechtsregel of rechtsbeginsel is overtreden. Het College dient de vraag te beantwoorden of verweerder in redelijkheid tot het bestreden besluit heeft kunnen komen en of het bestreden besluit juist is gemotiveerd.

Tussen partijen staat vast dat de vakken die appellante wenst te volgen bij de bachelor-opleiding Psychologie extra vakken zijn die niet tot het verplichte examenprogramma behoren van de opleiding Pedagogiek nu appellante reeds een minor heeft afgerond voor deze opleiding. Verweerder heeft in zijn verweerschrift en ter zitting de regels die gelden voor toelating tot deze extra vakken duidelijk uiteengezet en toegelicht. Externe studenten, zoals appellante, kunnen alleen worden toegelaten tot vakken van de opleiding Psychologie voor zover deze passen in het examenprogramma van de betrokken studenten en het geen extra vakken betreft nu de opleiding Psychologie een opleiding is waarvoor een numerus-fixus geldt.

Het College constateert dat in het bestreden besluit een andere motivering is vermeld. Het College is met verweerder van oordeel dat dit niet de juiste motivering is van het besluit. Gezien het feit dat in het verweerschrift en ter zitting het besluit wel op de juiste manier is gemotiveerd en appellante deze motivering niet heeft weersproken, kan het bestreden besluit, zoals thans aangevuld op dit punt in stand kan blijven.

Het College begrijpt dat appellante zich niet neer kon leggen bij het bestreden besluit. Het College stelt voorts vast dat appellante zich door de studieadviseur heeft laten voorlichten over haar voornemen om de extra vakken bij Psychologie te volgen en dat zij door de studieadviseur

reeds op het verkeerde been is gezet. De studieadviseur had haar behoren te informeren over de regels die gelden om extra vakken bij Psychologie te volgen. Voorts oordeelt het College dat appellante door de brief van 5 september 2012 verder op het verkeerde been is gezet door de examencommissie Pedagogiek. Uit deze brief valt redelijkerwijze af te leiden dat zij de door haar gewenste vakken zou kunnen gaan volgen. Dit wordt nog verstrekt door het feit dat de Onderwijsbalie van Psychologie appellante gewoon heeft ingeschreven voor de vakken die zij wenste te volgen. Het College kan zich voorstellen dat, gelet op het vorenstaande, het bestreden besluit volledig uit de lucht kwam vallen en dat appellante zich hierdoor ernstig benadeeld voelt. Echter, aan het toe- of afwijzen van het verzoek van appellante om aan haar schadevergoeding toe te kennen komt het College niet toe, omdat het geen bij wet gegeven bevoegdheid of mogelijkheid heeft om over een dergelijk verzoek te oordelen.

VI. Beslissing

Het College van Beroep voor de Examens verklaart het beroep van appellante gedeeltelijk gegrond, voor zover gericht tegen het aanvankelijke besluit van 20 september 2012 en de gebrekkige motivering daarvan en verklaart het beroep voor het overige ongegrond.

Aldus vastgesteld op 27 maart 2013 door, voorzitter en leden in tegenwoordigheid van de secretaris.

voorzitter

secretaris

Ingevolge de Algemene wet bestuursrecht en artikel 7.66 van de Wet op het Hoger onderwijs en Wetenschappelijk onderzoek kan door belanghebbenden binnen zes weken na toezending van deze beschikking beroep worden aangetekend bij het CBHO (College van Beroep voor het Hoger Onderwijs), postbus 636, 2501 CN te Den Haag. Per 2 april 2013 is het College verhuisd: Postbus 16137, 2500 BC Den Haag.